

ΔΟΚΙΜΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΚΑΛΙΔΗ

Δημήτρης Κακαλίδης, Ποιητής, λογοτέχνης, φιλόσοφος, γεννιέται στην Αθήνα, το 1943. Διαβάζει από μικρό παιδί ξένη και ελληνική λογοτεχνία. Θαυμάζει τους λόγιους, τους ανθρώπους που καταγίνονται με το γραπτό λόγο. Θαυμάζει τη δημιουργία, τη ζωή, τον άνθρωπο. Την ένθεη οντότητα του ανθρώπου. Και τη μελετάει. Σκόβει ευλαβικά πάνω της και εμπνέεται.

Λέει, στο ποιητικό του έργο «Ο Κεκρομένος Λωτός της Φανέρωσης», το 1990:

Ακούω Φωνή, ακούω ζωή, βαυμάζω το θαύματος θαύμα. / Βλέπω, το μάτι των ματιών, θείματα, αράματα ζω. / Και η θέρωση, η ανήρωση από καταβολής - είμαι ό,τι ήμουν, έγωια ό,τι είχα υπάρξει.

Ο Τάσος Αναγνώστης, ο μεγάλος ποιητής μας, βραβευμένος από Διεθνείς Ακαδημίες της Ρώμης και της Φλωρεντίας, και από την Παρισινή Διεθνή Ακαδημία, ο Έλληνας συγγραφέας με τον τίτλο του *Compendatore* και του Γεροσοιστή της Ακαδημίας της Ρώμης και του Δόκτορα της Πορτογαλικής Ακαδημίας, θα μελετήσει το ποιητικό έργο του Δημήτρη Κακαλίδη, θα τον αναγνωρίσει ως ποιητή μέγιστο, θα αναλάβει ο ίδιος να τον παρουσιάσει το 1993 στον Φιλολογικό Σύλλογο "Παρνασσός" και για το συγκεκριμένο ποίημα θα γράψει:

"Ο Κεκρομένος Λωτός της Φανέρωσης αποινεί μύρο ευφροσύνης και αγνότητας, σε στίχους αβρούς κι εκλεπτυσμένους, όπου το αίσθημα αγνό και η σκέψη αυθέρια, στοιχειοθετούν *Λόγον Δοξαοικόν*, εμπνευσμένον βαθύτατα, από πηγές καθάρμες. Ποίηση, που εμπριέχει αλήθεια και στοχασμ, εναρμονισμένες ευλαβικά σε μια θεία, κατανοκτική μυσταγωγία..."

Η λογοτέχνης **Ευγενία Παλαιολόγου-Πετρώνδα** για το ίδιο έργο θα πει:

«Η ένθεη Μούσα σου πλουτίζει τη Νεοελληνική Ποίηση με μια καινούργια πολυφωνική συμφωνία, με μιαν έκσταση άφατης αγάπης μπροστά στη ομπαντική δημιουργία...»

Ο **Δημήτρης Κακαλίδης**, στοχαστής της ίδιας του της ύπαρξης, εμβιβθώνει στο νοου, ακολουθεί τα μονοπάτια της συνείδησης και κάνει έργο τις προσταγές της ψυχής, της δικής του και της οικουμενικής, της παγκόσμιας ψυχής, η οποία έχει έργο της την ίδια της τη έκφραση. Και όταν η ψυχή του ποιητή εκφράζεται, συναντά τον Θεό και του εξομολογείται:

Ήμουν περιελαόμενος, (γράφει στο ίδιο ποιητικό του έργο) / βίνωτος και σκορατόου - τα λώταρα, τα κρίνα μου, / χρίματα τα γενεόου. Ήμουν ο ήχος, μουσική, / η σάρκα και οι αισθήσεις, ήμουν η πλώη η μαρκεκή / που 'φτιαχνε παραωθήσεις / Ήμουν αυτός που Σου 'κλεγε - τη φλόγα, ο Προμηθέας, / που έρωγε και Σου 'λεγε - κι έγινε ο Οδυσσεύς. / Κι' ήμουν ο παγκόσμιος - πανθέοτης, ο λάρης / κι η άλλη μου όγη αλωτής, αθείοτης, αντίρτης.

Αρχές της δεκαετίας του '90 και ο **Δημήτρης Κακαλίδης** σε λογοτεχνικές βραδιές με ποιητές και συγγραφείς, πρωτοαναφέρει την ιδέα ενός συγγραφικού έργου το οποίο θα μελετά, θα αναλύει και θα αναδύει όλη την κρυμμένη σοφία που εμπριέχεται στο γραπτό ενός συγγραφέα, είτε αυτό είναι ποίηση είτε διήγημα. Η σκέψη ξεκινά από το γεγονός ότι, όλοι οι συγγραφείς, ασυνείδητα, τα προβλήματα της ανθρωπότητας επωρίζονται ψυχικά, από αυτά εμπνέονται και με αυτά καταγίνονται στο γραπτό τους λόγο. Επίσης, είναι αυτά που ζητούν, και πάλι ασυνείδητα, τη λύτρωση από τον συγγραφέα, η οποία λύτρωση και μόνο με το γραπτό λόγο, τη μεταφορά δηλαδή της ενέργειας ενός πεδίου από τη σφαίρα της ιδέας σε αυτή της γλώσσας, κατά ένα μεγάλο βαθμό, επιτυγχάνεται.

Έτσι, το 1992 και το 1994, γράφει αντίστοιχα δύο βιβλία με τίτλους "Η Σοφία του

Δηγήματος” και “Η Σοφία του Ποιήματος”. Ο λογοτεχνικός κόσμος της χώρας υποκλίνεται στα έργα αυτά και η Ελληνική Γραμματεία κληρονομεί για το μέλλον της δύο πρωτοποριακές φιλοσοφικές μελέτες. Στους δύο αυτούς τόμους του συγγραφέα συγκαταλέγονται μερικοί από τους σπουδαιότερους νεοέλληνες πεζογράφους και ποιητές των χρονικών περιόδων 1930 - 1990 για τη Σοφία του Δηγήματος και 1885 - 1993 για τη Σοφία του Ποιήματος: Μανώλης Αναγνωστάκης, Τάσος Αναγνωστάτος, Ελένη Βακαλό, Μιχάλης Σταφυλάς, Κώστας Βάρναλης, Τάκης Σινόπουλος, Νίκος Γαλάζης, Γιώργος Σαραντάρης, Κώστας Βαλέτας, Νικηφόρος Βρεττάκος, Μπιάνκα Ρωμαίου, Ναπολέον Παπαγεωργίου, Νίκος Εγγονόπουλος, Σοφία Κλήμη Παναγιωτοπούλου, Ανδρέας Εμπειρίκος, Λευτέρης Παπαδόπουλος, Οδυσσεύς Ελότης, Νότης Ρουσσάνος, Λάμπρος Πορφύρας, Έλλη Νεζερίτη, Δημήτρης Ιατρόπουλος, Γαλάτεια Μπαλιτά, Κωνσταντίνος Καβάφης, Νίκος Καρούζος, Μιχάλης Κατοράδος, Στέλλα Καροτινού, Γιάννης Κουτούχρας, Τάσος Λειβαδίτης, Μελισσοάνθη, Ρίτα Μπούμη-Παπά, Κωστής Παλαμάς, Εκτόρ Κακναβάτος, Γιάννης Ρίτσος, Γιώργος Σεφέρης, Άγγελος Σικελιανός.

Θα δούμε εδώ την ζωντανή κριτική σκέψη του Κακαλιδή:

Τάσος Λειβαδίτης, «Αιώνιας Πολλαπλότητας»:

Συλλογίμαι καιμιά φορά τους ανθρώπους που γνώρισα / τους συντρόφους στα παιδικά χρόνια, τις πέτρες που μαζεύαμε όταν έβρεχε / και τις ακουμπήγαμε κάτω απ' τα υπόστεγα, μην κρυώσουν, / άλλοι πέθαιναν, άλλοι βουλούζαν μες στη ζωή, άλλοι πατήσαν πάνω μου να περάσουν, / τους συντρόφους στη μάχη, πάνω στο χάδι ή σ' ένα πρόχειρο / αμπελί, εκείνους που δε γύριζαν, αυτούς που λησπότησαν, / τους άλλους που συνηκολόγησαν. / Κ' εσύ, αγαπημένη, όταν με διώχνεις, κλείνεις έξω απ' την / Πόρτα σου έναν ολόκαιρο πικραμένο κόσμο.

Απόσπασμα από την ανάλυση του Δημήτρη Κακαλιδή:

«Τους ανθρώπους που γνώρισε συλλογίζεται ο ποιητής. Τα παιδικά συντροφικά χρόνια που μαζεύαν «τις πέτρες όταν έβρεχε», για να τις ακουμπήσουν στα υπόστεγα της δυστυχίας, «να μην κρυώσουν». Μαγική, παιδική, τελετουργική πράξη, για να προστατευτούν οι άνθρωποι από τη φογή αυτών που πέθαιναν, εγκαταλείποντας τη ζωή, βουλούζοντας ή πατώντας πάνω στο σώμα της αλήθειας, για να περάσουν στην αντίπερα κόλαση του αδιεξόδου τους.

Συλλογισμοί οι άνθρωποι, ιδέες, εικόνες, μέρη του παγκόσμιου νου, της οντότητας, που η πνευματική της φύση, διάχυτη στο χάος, αναζητά τα μέλη της, τα μέρη του εαυτού της, να συνειδητοποιήσουν την υπόστασή της, να επιστρέψουν, να ενωθούν με την ουσία της.

Αυτή είναι η αγαπημένη, η οντότητα. Δεν πρέπει να τους διώξει, λέει ο ποιητής, και να κλείσει έξω από την πόλη της - τη μητέρα, την καρδιά της - «έναν ολόκαιρο πικραμένο κόσμο». Γιατί το κάνει συχνά, με τη μορφή της αιώνιας γυναικας στις ανώριμες όψεις της. Κι αυτή είναι η μεγαλειώδης σύλληψη του ποιητή, ότι συλλογίζεται αυτήν την αλήθεια...»

Κώστας Βάρναλης, «Από το «Φως που Καίει». Απόσπασμα:

«Να σ' αγναντέω, θάλασσα, να μη χερταίνω, - απ' το βουνο ψηλά / στρωτήν και καταγύλινη και μέρι να πλουταίνω - απ' τα μαλάματά σου τα πολλά, / Να τηξέδωσον στον αγέρα τα υψώικια, οι κόβτοι, - τ' ακρόγιαλα σε μεταξίνωι αγινώι / και με τους γλάρους σουοδιώ κίποτ' ένα καρδίη - ν' ανοίγουν να το παίρουν οι ουρανοί. / Ως να με πάρεις κίποτε, μαργιάλα σε, - στους κόρφους σου αψηλά τους ανθημένους / και να με πιάς πολύ μακριά απ' τη μίβρη τούτη Κόλαση, / μακριά πολύ κι από τους μίβρους καταγμένους—

Απόσπασμα από την ανάλυση του Δημήτρη Κακαλιδή:

«Πόρτη θάλασσα ο Λόγος κι από το πεδίο του πνευμάτος του ν' αγναντεύει δε χερταίνει ο ποιητής την ανεξάντηλη «στρωτήν και καταγύλινη» σοφία του πλανητικού Λόγου, που εμπλοσσιάζει «από τα μαλάματα» του άπειρου οικανού των μωστηρίων που κυοφορεί, κόσμων ανείδωτων που γεννά στις γης το μεγαλείο.

Στην καθημερινή γήινη ζωή αναφέρεται ο Λόγος, στη βίλασσα, που συμβολίζει τα πιάθη αλλά και τη σοφία, αφού μέσα της καθρεφτίζονται οι ουρανοί. Στον άνθρωπο με τα θηρινικά χαρακτηρισματα του θυμού αλλά και τη γαλήνια κατάσταση του νου, ο οποίος δεν κρύβεται από τα πλάηα που σκεπάζουν την ψυχή, καθώς αυτή από τις εναλλαγές της φώσης του μαγεύεται και τον ακολουθεί, παρουσιάζει από τα όνειρά του, προσγειώνοντας όμως πάντα να ευδόσει. Για τ' ανοίξουν οι ουρανοί, να τον υποδεχτούν, να μετα στη χορεία, να μετρήει, να λυτρωθεί από τις εσθθμικής πλαιγής την κόκκινη φωτιά».

Για τη Σοφία του Ποιήματος, ποιητές, πεζογράφοι και ακαδημαϊκοί θα πουν:

Μήτσος Κατσινης, «Ελεύθερος Διάλογος»: «Είναι ένα ξεχωριστό, σημαντικό έργο στα ελληνικά μας γράμματα, είναι η ψυχή και το πνεύμα της ζωής, είναι η Σοφία του αληθινού στίχου, είναι και ο σοφός Λόγος του Δημήτρη Κακαλιδή».

Τάκης Νατσούλης, «Ελεύθερος»: «Είναι αλήθεια πως η μέχρι τώρα συγγραφική εργασία του Δημήτρη Κακαλιδή, έχει θεωρηθεί σαν το ξεκίνημα μιας νέας φιλολογικής σχολής».

Μενέλαος Παλλάντιος, Ακαδημαϊκός: «Η Σοφία του Ποιήματος» σας δείχνει να είναι, για μια ακόμα φορά, σαν ένα «Ποίημα της Σοφίας» σας».

Άνθης Βέργης: «Ένα πρωτότυπο, πολυδιάστατο έργο μεγάλης πνευματικής ακτινοβολίας, σε μορφή και σε σύσταση Λόγου».

Αντώνης Βεζιντάρης, Τορόντο: «Μόστης της σοφίας του λόγου, ανοίγεται καινούργιους πρωτόγνωρους δρόμους στην ανάλυση του ποιήματος, και, πρωτοπόρος οδηγεί στις υψηλές κορφές τις απάτητες, όπου κανείς άλλος πριν από σας δεν είχε αγγίξει...»

Κώστα Παπαπάνος, «Καθώς Έπεφτε το Χιόνι» - Διήγημα. Απόσπασμα:

«Νημέριος ένα μακρό αδιάρρηχο, που η κίττα άκρη του φάνει ως τους αστραγάλους και η κοκκοίλα του μάλλε στο πίσω από τα φρύδια του, ανεβαίνει αλογόνηγος το ανηφορικό μουσαπί. Αργά, πολύ αργά, σαν κουρασμένος».

Κάποια στιγμή ινώθει, στα τριόβθια της καρδιάς και της ψυχής του, εκείνη την αγάπρευτη πληγή του να τον διακάνει να δουκεί. Πελάριοι βράχοι πίκρας και οδύνης ορθώνονται σόγκαιρα αλόγυρά του και τον πλακώνουν.

Πολλές φορές, οι δυο τους, είχαν ανεβεί τόστο το ανηφορί, που σκαρφαλώνει φιδωτά ως την κορφή με τα νταριάρα. Πόσο το χαϊρόταν κάθε φορά! Δεν έπαυε να ξεφανίζει ενταριαστημένη καθώς τα πόδια της χώνονταν ως και τη γάμπα της.

Πάντα του τραγόταν πού και πώς θα πέθαινε. Αρρωστος, στο κρεβάτι κίτσιου ισοκομείου, στο σπίτι του ή κατημέσις στο δρόμο; Μόνος του, κατήμιος, ή με κάποιον ή κίτσιους δίπλα του; Ποιος θα του 'κλενε τα μάτια;

Απόκοντα μιν αναγάλλια λίγο-λίγο απλοχαιδέει την ψυχή του. Ο θάνατος δεν θα τον συναντήσει. Ούτε στους δρόμους της βρώμικης πολιτείας, ανίμηση στους σκληρούς και κακούς ανθρώπους. Κι' ούτε μουαχό του. Ένα σμάρι άγγελου τον παραστέκουν. Ας είναι δοξαμένο τ' όνομα σου Κύριε».

Απόσπασμα από την ανάλυση του Δημήτρη Κακαλιδή:

««Ολομένηγος ανεβαίνει» ο άνθρωπος «το μουσαπί» της απόσυρσης από τα μαγευτικά περιόματα της ζωής, καθώς, αντικαλώνοντας τις ομαρφές της πλάτης του στον νου του το παιχνίδι, τσιτίζεται με τον πόνου που του γενιούσε η καρδιά στις περιτλανήσεις του άδωλο ερωτισμού, ξεναγώντας τον στα χέρια των ιερών λιβαδιών και στα σκαριά απόκρημνη σπήλαια των πόθων της αγάπης. Ανυπαίκοι μαθητές τα δύο φίλα, υπηρετώντας τα όνειρά της, ασζίνονται στο μεγαλείο, για να αποτυπωστούν από τον πόνου, προκειμένου να εκκληρώσουν τον προορισμό του θεϊκού τους κορμιού, σώματα μέσα στο σώμα του Θεού, πέρνι πνεύματα στο άπειρο Του πνεύμα.

Στην άμβλυση της βίας για την ιδιοποίηση, η αγάπη έχει απάνστο τον άδωλο ροθμό. Εγκλωβίζεται η ψυχή στη βλίψη της μορφής με τον ανθρωπίνιο δικασμό για τη ζωή ή το θάνατο και μένει ο άνθρωπος να κλείει το γαρό. Ύστατη μέριμνα και η σεαρά η δική του για το μεγάλο πέρασμα στην αναζήτηση του άλλου του μουσού. Ερμαφρόδιτη η φώση για την ιουραπία των

πίλων μεριμνά, καθώς αλληλομαγνητίζονται ακατάπαυστα στην θέση και την άρνηση που έχουν και εξασκούν για το σκοπό της τέλεις ένωσης τους.

«Πάντα του τραγούταν πού και πώς θα πέθαινε». Όμως ο θάνατος ούτε μούσιχο ούτε στους δρόμους της βρώμικης πολιτείας τον συνείντησε. Βρέθηκε στους κόρφους του βουνού να αφήνει την τελευταία του πνοή. «καθώς» λες αδιόφορο «έπαυτε» στο γερασμένο του κορμί κατελεικω «το χρόνι»».

Για τη Σοφία του Διηγήματος, λογοτέχνες από όλες τις λογοτεχνικές εταιρείες της Ελλάδας, αλλά και πνευματικοί άνθρωποι από την πανεπιστημιακή κοινότητα της χώρας και της αλλοδαπής, θα πουν:

Ελένη Αργύστη: «Η Σοφία του Διηγήματος είναι ανάπτυξη του νεοελληνικού στοχασμού, που τιμάει το σύγχρονο πνεύμα της πατρίδας μας. Σας ευγνωμονώ για την ευκαιρίαν ώρα, που με χειραγωγήσατε, διαπερνώντας με στην ουσία του λόγου σας, στις αρμονίας την αίσθηση. Θεμελιώσατε την κριτική πολυπλοκότητα των βαθυστόχαστων ερμηνειών. Πνευματικό κατόρθωμα θα το αποκαλέσω το βιβλίο σας. Ανοίγει διάπλατα πόρτες. Οι δυνατοί ας περάσουν».

Δημήτρης Ιατροπούλος: «Ο συγγραφέας δεν αντιμετωπίζει από την άποψη της φιλολογικής κριτικής τα ανθολογούμενα εδώ διηγήματα, αλλά απ' την περιεκτικότητά τους σε βαθμό αναζήτησης της γνώσης, είτε αυτή εμπεδώνεται συνειδητά, είτε ενσπάρχει ασυνείδητα στα κείμενα. Φυσικά, η «γνώση» που εννοείται εδώ, δε σχετίζεται τόσο με την πληροφορία, όσο με το πνευματικό «φως...»»

Maratoy - Argyrakis Isabelle, Professeur de l' universite de Mons: "Πιστεύουμε πως το έργο αυτό με την αυξημένη συνείδηση ευθύνης και τη μεθοδικότητά του γρήγορα θα επιβληθεί στο παγκόσμιο σπέρμα".

Ο Δημήτρης Κακαλίδης, ήδη από τα νεανικά του χρόνια, έχει αυτή τη φλόγα στο βλέμμα και στη ψυχή από τη βαθιά τρωτερική έφεση του ατόμου εκείνου που αναζητάει να εκφράσει και να ενωθεί με την πνευματική του φύση. Διεποθεί στα κοινωνικά προβλήματα του τόπου του αλλά και όλης της ανθρωπότητας, και τα αναλύει από τη θέση του φιλόσοφου. "Δεν εκφράζεται η πνευματικότητα", θα αποφανθεί, "υπάρχει πολλή μεγάλη ανάγκη να στραφεί ο κόσμος προς την οντότητα μέσα του η οποία και είναι η ύμνηση πνευματική του φύση, και η οποία πνευματική αυτή φύση λυτρώνει τον άνθρωπο από τα δεινά της άγνοιας του. Η ανθρωπότητα έχει στραφεί στα επίπλαστα αγαθά του υλισμού", θα συνεχίσει να λέει, "παραβλέποντας ή αγνοώντας τα μόνα αγαθά που παραμένουν αναλλοίωτα ανά τους αιώνες - εκείνα της πνευματικότητας". Θεωρεί επιτακτική την ανάγκη της δημιουργίας ενός Πνευματικού Κέντρου, το οποίο θα διδάσκει ένα και μόνο πράμα: το πώς ο άνθρωπος, ερχόμενος σε επαφή με την πνευματική του φύση, γίνεται ευδαίμων, ακόμα και μέσα στην αχανή κόλαση της άναρχης κοινωνίας που ο ίδιος, από παραδρομή ή αμέλεια ή λάθος ή βλακεία του, δημιουργήσει.

1980. Ίδρύει στα Πατήσια το Πνευματικό Κέντρο Όμιλος Εξωπληρητών και στις συνειδησεις των ατόμων τα οποία στηρίζουν το έργο της ανάδοσης και διάδοσης της πνευματικότητας, εγκαθίσταται ως Δάσκαλος. Μοναδικό έργο του κέντρου αυτού η γνώση τού τι είναι πνευματικότητα και πώς αυτή θα βοηθήσει τον άνθρωπο, καθώς αυτός θα ακολουθεί το δρόμο της, να βγει από τον αδιέξοδο δρόμο της άγνοιας, η οποία και ήταν - και θα είναι πάντα - η βασική αιτία της βαθιάς δυστυχίας του.

Πρωταρχικό μέλημα του Δημήτρη Κακαλίδη, λίγα χρόνια μετά την ίδρυση του Πνευματικού Κέντρου η δημιουργία ενός εκδοτικού οίκου, επειδή ο γραπτός λόγος είναι λόγος που αντέχει στο χρόνο, μάλιστα σαν το καλό κρασί με το χρόνο τα καλά γραπτά γίνονται ποιοτικότερα, και επειδή η σκέψη, όταν καταγράφεται, κατά τη διαδικασία της γείωσης, γίνεται έργο στιβαρό, που δεν ξεχνιέται, που δεν παραβλέπεται, που εξαπλώνεται από χέρι σε χέρι και από στόμα σε στόμα.

1991. Δημήτρη Κακαλίδη "Εκπεσούσα Παράδεισος - Υλη Α΄:ΐα". Βιβλίο αφιερωμένο

“ολοκληρωτικά στη γυναίκα” του, την Ιωάννα. Απόσπασμα:

Μουσική! Η ζωή της αυγής - των εσχάτων ωρών, υποψία του θαύματος χρόνος,
/ Οι εντολές των ροακιών - γρηγορείτε... Η ανάγνωση του αέναου ρεύμα της
καθόδου, ανάθος αγός. / Είμαι η Ρεν, βασίλισσα του σκοταδιού, η οκιά των οκιάων, η
ανάγκη. / Μία στην κτίση του παντός - άκτιστη φύση έχω. / Το φως μου αίνοος χάρι-
σμα, ρήγνωση της ζωής.

Ελεγία! Η ελεγία μου γνώση, η ελεγία μου φύση, ελεγία ζωή. / Ελεγία μου
γλώσσα, ελεγία μου ο χαρτερισμός.

Χαίρε, η εκδηλωτέρα των περασμένων. Χαίρε, μεγαλύτερα των διχασμών. / Χαίρε,
η αγαπημένη των εραστών. Χαίρε, η ερωμένη των υλιστών. / Χαίρε, η του νομφάνος
θήλεα γη. Χαίρε, η γαλοσχητέρα των ουρανών. / Χαίρε, ύλη αείκρουσος.

Το 1995, χρονιά του θανάτου του ποιητή, κυκλοφορούν οι ποιητικές του συλλογές
“Εναόσματα Γ”, το οποίο και προλαβαίνει να το δει τυπωμένο, και “Εναόσματα II”, το
οποίο θα κυκλοφορήσει μετά το θάνατό του.

Πρόλαβε και ολοκλήρωσε την ποιητική του τριλογία, προσθέτοντας στα βιβλία του
“Ο Εκκερωμένος Λωτός της Φενέρωσης” και “Εκπεσούσα Παράδεισος - Ύλη Αγία”, το
“Λόγος ο Τρίτος”. Δεν πρόλαβε, όμως, να δει το τελευταίο αυτό βιβλίο τυπωμένο, (όπως
και τα Εναόσματα II), την έκδοση του οποίου ανέλαβαν οι μαθητές του Πνευματικού
Κέντρου, ακολούθως πιστά τις οδηγίες του ποιητή και δασκάλου τους. Βιβλίο αφι-
ερωμένο από τους ίδιους τους μαθητές σε όλο τον πνευματικό κόσμο, που αγκάλασε
με ενδιαφέρον και αγάπη το έργο του ατίμητου ποιητή, φιλόσοφου και αναλυτή,
Δημήτρη Κακαλίδη.

Αποσπάσματα από τον Λόγο τον Τρίτο:

Κατακρίνετε τα δεινά μου - και εβλήθη τον χρόνον μου / Φείδος ο θρήνος, ήλιον ρηθμός,
για η υπήρχο - εξ απείρου γενόμενος / της σοφίας μου θρόνος, ο έχων την κυριαρχία του χάους,
/ δίδωχος του απολύτου φωτός. / Ελέω εμού - απείραν ήλιον το θαύμα, χροϊκών μου σαμάτων ο
αίλος / της σοφίας μου ο αντικαταπαιρμός, άλλος των άλλων, εθόνων του φάσματος / του υός ο
δημοιογός. / Επείρομαι για τη δημιουργία μου, των ήλιων μου σκέπη εγώ, / σχολία των σχολών,
εν το γήνεσθαι μου, ακμίζουσι η μαρφή. / της υεχής μου τον βίο εποσίδιζι. / Αγγρετικά, καπύ
του ύπνου του κόσμου μου στρέφομαι / και της αγίας μου ύλης / την άγρια φύση διαμίζω.

Το φιλοσοφικό, ποιητικό και δοκιμιακό έργο του Δημήτρη Κακαλίδη παρουσιάζεται
σε εκδηλώσεις προς τιμήν του ξανά στην αίθουσα “Παρνασσός” το 2009 από τις εκδόσεις
Μέγας Σείριος, τον Μάρτιο του 2010 από την Εθνική Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών
στην αίθουσα εκδηλώσεων της εταιρείας και τον Μάιο του 2010 από την Πανελλήνια
Ένωση Λογοτεχνών, επίσης στο χώρο της.

Λέει ο Γιάννης Ρίτσος στη «Σονάτα του Σεληνόφωτος»:

Το έργο πως καθύπευ μόνιχος παρείται στον έρωτα, / μουσικός στη δόξα και στο θίνωτο. / Το
έργο. Το δοκίμια. Δεν ωφελεί. / Άφησέ με νη 'ρθω μαζί σου...

«Κάθε ποιητής έχει την αναφορά του στην οντότητα. Προλαμβάνει τις όψεις της
ενώνεται με την ουσία της. Γίνεται ο αναζητητής της αλήθειας της και ο' αυτήν, που είναι
ο Θεός, εναποθέτει τις ελπίδες του για την ευδωσία του οράματος της κοσμικής ύπαρξης,
η οποία επιθυμεί τη θέλησή της αυτός, ο ερωμένος της, ν' ακολουθεί. Μόνο ο ποιητής ο
εξοφωμένος έχει τη χάρη να ενώνεται μαζί της, γι' αυτό και του είναι ουσία η παρουσία
της. Τη μορφοποιεί στο απείραντο, αόρατο είναι της, παίζει μ' αυτό, εκστασιάζεται. Δικό
του πάθος το πάθος της και τη μορφή της τη λέει μορφή του. Γυναίκα και άντρας ο ένας
σκοπός, αυτός της ένωσης, της αλήθειας, της ερωτικής ζωής, που δε φοβάται το θάνατο,
καθώς η γνώση του η δόξα της είναι. Γνωρίζει πως δεν ωφελεί να μένει χωρισμένος ο
ήλιος από το έρβεος, η ύλη από το πνεύμα και το πνεύμα από την ουσία».

Οι συνεργάτες του «Μέγα Σείριος»